

Rat, kapitalizam i laži: Slučaj “Izrael”

Ovih nedelja smo mogli da posvedočimo raznim bombastičnim i neretko kontradiktornim izjavama predstavnika državnog vrha na temu izvoza oružja Izraelu. Sve ove izjave imaju jedan centralni zadatak – da prikažu SNS kao sposobnog igrača koji jedini u Srbiji ume da pliva u sve uzburkanijim globalnim geopolitičkim tokovima. Mi se ne slažemo, i tvrdimo da SNS pronalazi načine da se poigrava sa strahom od “nestabilnosti” da bi se održao na vlasti, a da zapravo potkopava radničku klasu Srbije i ekonomski i geopolitički.

Pre nekoliko nedelja, Aleksandar Vučić je [ponosno izjavio](#) kako Srbija “jedina u Evropi trguje municijom sa Izraelom”. Ova tvrdnja je užasna na nekoliko nivoa – kao prvo, neistinita je, jer Nemačka i dalje ubedljivo prednjači u Evropi što se tiče izvoza oružja i vojne opreme u Izrael, što uključuje i municiju.

Kao drugo, pokušava da predstavi Srbiju kao pragmatičnog “ekonomskog tigra”, gde se životi palestinske dece podređuju porastu srpskog BDP-a, jer kako bolje da pokažeš da “voliš svoj narod” nego da svesno ubijaš tuđi da bi tvom “bilo bolje”. Države poput Španije ili Francuske koje su, makar na papiru, objavile embargo i obustavu izvoza oružja Izraelu, ispadaju “slabe” i “osećajne” naspram čvrste, nepokolebljive, realpolitičke ruke SNS-a.

Najzad, kao treće, ukazuje na to koja je prava uloga Srbije u Evropi. Ekonomski interes Evropske unije jeste da se nastavi genocid u Gazi, ne samo zbog prodaje oružja, već zbog raznih drugih vidova ekonomske saradnje sa Izraelom, bogatom državom, pripadnicom kapitalističkog centra. U mnogim državama Evrope je, s pravom, politički škakljivo prodavati oružje Izraelu, jer je ljudima jasno da to oružje raznosi palestinske škole i

bolnice. Zato, da naši evropski namesnici ne bi morali da se nose sa opravdanim buntom u “svom dvorištu”, mnogo je lakše uvaliti “prljav posao” nekoj tamo Srbiji koja se izvozom oružja diči.

Tu liniju je nedavno [potkrepila](#) i Ana Brnabić, rekavši da joj je “žao zbog ratova”, ali da Srbija jednostavno mora da izvozi oružje jer namenska industrija izdržava na desetine hiljada radničkih porodica. Ovo na još direktniji i ciničniji način ponavlja poruku iz prethodne Vučićeve izjave – jeste da Izrael planski ubija palestinsku, a ne nužno ciljano već “onako usput” i libansku, sirijsku, jemensku i iransku decu, ali kako drugačije da naša država uznapreduje, od čega radnici da žive, ako ne od sejanja smrti po Bliskom istoku? Kada se Ana Brnabić već udostojila da bude direktna, bićemo i mi – da je domaća privreda u rukama radnika, da ne postoji kasta profesionalnih lopova koji uzurpiraju vlast, mogli bi svi ti radnici da žive i mnogo bolje nego sada, zamislite, i bez potpirivanja ratova i genocida.

Međutim, jedva pola dana nakon izjave Ane Brnabić, [oglašava](#) se ponovo Aleksandar Vučić i saopštava da je Srbija obustavila sav izvoz municije, ne samo u Izrael već svugde. Kaže ogorčeno, “Ne mogu u Aziju, ne mogu u Afriku, ne mogu u Evropu, ne mogu u Ameriku. Gde hoćete, na Antarktiku da izvozimo municiju? ... Da promenim nešto, mogu samo na ovakav način – da kažem, sva municija neko vreme samo u naše kasarne”.

Vučić ovde ukazuje na jednu od izvesnosti kapitalizma – ratova ima i biće. Gde postoji potreba za akumulacijom kapitala (a pod kapitalizmom, postoji svuda), postoji i potreba za nasilnim podređivanjem “neposlušnih tržišta”, i postoji potreba za ubijanjem “štetočina” koje “smetaju” ili “ne doprinose dovoljno”, već služe da bi sa tolikim novcem, vremenom i trdom isprojektovani i ispolirani mitraljezi, tenkovi i bacači raketa imali koga da ubiju. Kao što je šteta baciti a ne pojesti paradajz, kako da nam ne bude žao metka koji ne

završi u nečijoj lobanji? Poenta proizvodnje i ulaganja u oružje je upravo da ono bude prodato i upotrebljeno. I zato ništa ne verujemo Vučiću da se vojna saradnja sa Izraelom zaista obustavlja, već se postavlja fasada da ispadne “mudriji”, “pragmatičniji”, da je čuo kako [Iran preti izraelskim snabdevačima oružjem](#), da je možda čuo čak i studente i građane koji sve glasnije govore protiv državne podrške genocidu, a zapravo samo pokušava da zabašuri činjenicu da će nastaviti da obavlja isti prljavi posao kao pre.

Ne bi bio prvi put – samo nekoliko sati posle Vučićevog obraćanja, Rusija je odreagovala sa svojim [saopštenjem](#), u kom navodi da je, uprkos prethodnoj opomeni i Vučićevom uveravanju da će “preispitati izvoz municije”, Srbija nastavila da povećava izvoze oružja Ukrajini.

SNS nisu nikakvi magovi spoljne politike, koji uspevaju da uspešno zastupaju interese radničke klase Srbije u međunarodnim vodama. SNS su izuzetno vešti manipulatori, kojima polazi za rukom da koketiraju sa nacionalizmom i predstave sebe kao zaštitnike “srpskih interesa” koji su prijatelji sa svima, a zapravo odnos sa većim ekonomskim silama u kapitalizmu nikad nije prijateljstvo već podaništvo. Kao što nas privatizacija i prodaja NIS-a Rusiji nije “zaštitila” već samo izložila opasnosti od američkih sankcija, tako i bilo kakva prodaja oružja nije “bezuslovan profit”, već nanosi gnev žrtava tog oružja koji prepoznaju u srpskoj buržoaziji otvorene neprijatelje, i sve više pretvara Srbiju i njena postrojenja za proizvodnju oružja u legitimne vojne mete. Baš to briga SNS i ostatak srpske buržoazije koji će se lako skloniti na sigurno u slučaju rata, a radnička klasa bi, kako to uvek biva, ginula u konfliktu u koji su je uvukli kapitalisti.

Jedini način da sprečimo da se ovako nešto desi je da se organizujemo, i da jasno stavimo do znanja da ne želimo ni da ginemo ni da ubijamo u tuđe ime. Jedino u svoje ime, u ime

radničke klase i klasnog rata, ikada ima smisla boriti se. Nijedan od vojnih sukoba u svetu trenutno se ne može okarakterisati kao klasni rat, zato se snažno zalažemo za prekid svih oružanih sukoba i jačanju radničkog pokreta koji će moći da se sam izbori za svoja prava. Do tada, stop ratu, stop genocidu, i stop izvozu oružja Izraelu i svim drugim mestima u svetu.